

Filip Hron vystudoval pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích. Následně jako učitel nastoupil na základní školu v Dolních Dunajovicích.

4:41 – 5:51: Ta škola tehdy trvala dva roky. Protože byl nedostatek kantorů, tak nám to zkrátily, my jsme tenkrát měli vyučování od osmi do pěti hodin a nejenom pondělí, úterý, středa, čtvrtek, ale i v sobotu ještě až do 12. hodin.

Na základní škole v Dolních Dunajovicích zpočátku dlouho nepůsobil. Musel totiž nastoupit povinnou vojenskou službu.

7:15 – 8:00: byl jsem tady tam krátce, dva měsíce, a pak jsem šel na vojnu. Na vojně jsem byl v Brně, v Jaroměři a je tam taková pevnost vojenská Josefov, tam jsme byli v poddůstojnický škole a pak jsem se vrátil do Brna. Potom jsem se vrátil sem a celou dobu jsem učil tady. Od roku 58 do roku 2026. Osmačtyřicet let.

Každodenní život učitele a občana za komunistického režimu, v době před rokem 1989 v tehdejší Československu se v mnohém lišil od toho dnešního.

22:11 – 23:17: Chodili jsme pravidelně na školení, do okresního z celého města se sjížděli kantoři, a to bývalo to vyčleněná středa – čeština, matika, přírodopis, a tam byly podávané pokyny, a co se tam má učit. Z roku 1960 byla dána taková klauzule, že vedoucí úlohou státu je strana.

Po sametové revoluci v roce 1989 se Filip Hron na základní škole v Dolních Dunajovicích stal ředitelem.

31:25: No, nebylo to lehký. Nebyl jsem ve straně nikdy, ale byl jsem předsedou ROH. Straníků byl ve školách nedostatek, tak jsem dělal ještě deset let před tím zástupce ředitele. Tenkrát nebyly konkurzy, byla to revoluční doba, ať si kantoři zvolí, koho chtěou a kantoři si mě zvolili ředitelem školy. Bylo to úplně něco jiného, než je to dneska. Tenkrát ředitel školy dostával přidělené kantory, nebyly peníze na budování školy. Ale obec udělala pro občany strašně moc.

Díky vytrvalosti a dobré spolupráci se podařilo zlepšit zázemí školy i život v obci.

35:47: V osmačtyřicátým hodně dětí tady umřelo na špatnou nezdravou vodu. Ted'ka tady máme čističku. Ulice, když bylo deštivo, tak po kotníky chodili v bahně. Jediná ulice, která byla vydlážděná, byla ta hlavní.

Filip Hron shrnuje svou pedagogickou kariéru pozitivně. Jeho bývalí žáci ho i po mnoha letech zdraví na ulici, a i když si všechny už nepamatuje, je za dobré vztahy rád.

43:07: Nemůžu si stěžovat. Zvali mě žáci na své srazy, velice mě potěšila jedna dívka, která říká pane učiteli vy jste nám dal zabrat, ale pán bůh zaplať, já jsem celou střední školu žila z toho, co jsem se naučila od vás.